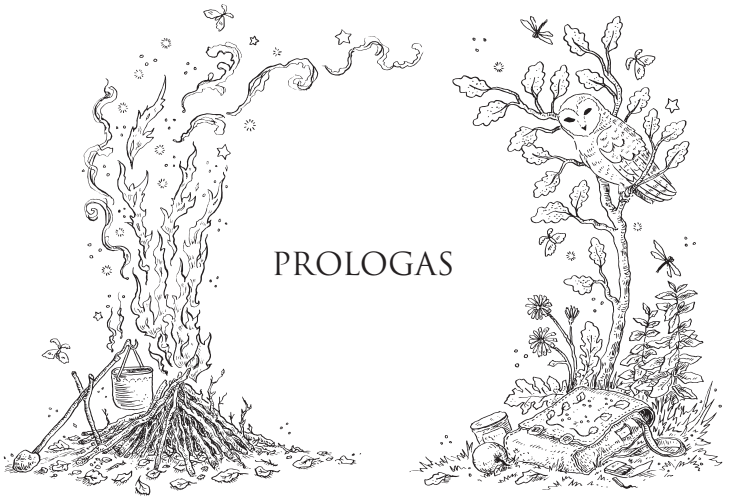

PROLOGAS

Alėjoje praeivis aptiko ant šalto betono sėdinčią mažylę, žaidžiančią su kačių maisto dėžutės pakuote. Mergaitė buvo nuvežta į ligoninę jau nuo šalčio pamėlusiomis galūnėmis. Mažylės oda buvo susiraukšlėjusi, o ji – tokia liesa, kad atrodė tarsi sukonstruota iš pagaliukų.

Ir mokėjo tik vieną žodį – savo vardą. Rena.

Augančios mergaitės oda išliko melsvoka, primenanti nugriebtą pieną. Globėjai ją aptūlodavo striukėmis, paltais, pirštinėmis, nors jai, kitaip nei seseriai, niekada nebuvo šalta. Mergaitės lūpų spalva mainėsi tarsi nuotaikos žiedas, net vasarą buvo melsva ar violetinė, o parausdavo tik prie ugnies. Tačiau ji galėjo ištisas valandas šėlti sniege – statydavo įmantrius tunelius ir žaisdavo karą svaidydama varveklius, – o į vidų eidavo tik pašaukta.

Nors atrodė prakauli ir mažakraujė, mergaitė buvo stipri. Aštuonerių ji kilnodavo maisto prekių maišus, kuriuos sunkiai pakeldavo įmotė.

O devynerių dingo.

Mažoji Rena skaitė daug pasakų. Taigi išvydusi pabaisas jau žinojo, kad tai bausmė už nedorybę.

Išstūmusios lango rėmą ir perrėžusios tinklą pabaisos įsmuko taip tyliai, kad net nepažadino miegančios Renos, apkabinusios mylimiausią pliušinę lapę. Ji pabudo tik ant kulkšnies pajutusi nagus.

Nespėjus nė šūktelėti, pirštai užspaudė burną. Nespėjus nė spirti, kojos buvo prispaustos.

– Tave paleisiu, – tarė rūstus balsas negirdėta tarme. – Bet jei šiuose namuose ką nors pažadinsi, tikrai gailėsiesi.

Tai atrodė kaip pasaka, todėl Rena nesiryžo laužyti taisyklių. Ji išliko visiškai tyli ir rami net tada, kai ją paleido, nors širdis daužėsi taip smarkiai ir greitai, kad, atrodė, mama gali ją išgirsti.

Savanaudiškoji jos esybės pusė norėjo, kad taip įvyktų, troško, kad mama ateitų, įjungtų šviesą ir išvaikytų pabaisas. Juk niekas nepažeistų taisyklių, jei mama pabustų tik nuo širdies dūžių?

– Atsisėsk, – įsakė viena pabaisa.

Rena pakluso. Tačiau drebančiais pirštais antklode užklojo pliušinę lapę.

Žiūrėdama į tris prie lovos krašto prisispaudusias figūras ji nevaldomai virpėjo. Dvi buvo aukštos, elegantiškos būtybės akmens pilkumo oda. Viena iš jų – moteris žilais plaukais, susegtais dantyta vulkaninio stiklo karūna, – vilkėjo palaidą sidabro spalvos suknelę. Moteris buvo graži, bet plėšriai pravertos lūpos Renai nekėlė pasitikėjimo. Vyras su juoda karūna ir tokio pat sidabrinio

audinio drabužiais taip derėjo su moterimi, tarsi būtų dvi figūros šachmatų lentoje.

Šalia jų stovėjo didžiulis grėsmingos išvaizdos padaras, ištįsęs, blyškia tarsi pievagrybis oda, su juodų gaurų kupeta ant galvos. Labiausiai į akis krito ilgi, žvėries nagus primenantys pirštai.

– Tu esi mūsų duktė, – tarė viena pilkaveidė pabaisa.

– Priklausai mums, – pridūrė kita. – Mes tave sukūrėme.

Rena pažinojo savo sesers *gimdytojus* – į ją panašius malonius žmones, kurie atvykdavo į svečius, kartais su seneliais, atveždavo spurgų ar kitų dovanų.

Rena taip pat troško turėti gimdytojus, bet nieku gyvu nesitikėjo, kad šis noras taip košmariškai išsipildys.

– Na, – tarė karūnuotoji moteris. – Ar tikrai nenori nieko pasakyti? Likai be žado išvydusi mūsų didybę?

Naguotasis padaras nemandagiai prunkštelėjo.

– Žinoma, – patikino vyras. – Pagrobtasis vaike, kaip tu būsi dėkinga, kai tave iš čia ištrauksime. Kelkis. Paskubėk.

– Kur mes eisime? – paklausė Rena.

Persigandusi ji iš visų jėgų sugniaužė paklodę, tarsi stipriai įsikibusi galėtų išlaikyti iki šios akimirkos buvusį gyvenimą.

– Į Fėjų karalystę, kur būsi karalienė, – neva meilikaujamai tarė moteris, nors jos urzgiantis balsas šiurpino. – Argi niekada nesvajojai, kad kas nors ateitų ir pasakytų, jog nesi mirtingas vaikas, o atsiradai iš magijos? Argi niekada nesvajojai, kad kas nors iš šio vargano gyvenimo perkeltų į didingą pasaulį?

Rena negalėjo ginčytis. Tik linktelėjo. Bet vis tiek gerklę smaugė ašaros. Štai kuo ji nusikalto. Iškilo aikštėn širdies nedorybė.

– Aš liausiuosi, – sušnibždėjo ji.

– Ką? – paklausė vyras.

– Jei pažadėsiu daugiau niekada to nenorėti, ar galėsiu pasilikti? – lemeno ji drebančiu balsu. – Prašau...

Moteris taip stipriai trenkė Renai per skruostą, kad net nugriaudėjo. Nors skruostą skaudėjo ir ištryško ašaros, pernelyg sukrėsta ir įtūžusi mergaitė išsilaikė ant kojų. Iki šiol dar niekas nebuvo jos mušęs.

– Tu esi Surena, – pareiškė vyras. – O mes tavo gimdytojai. Tėvas ir motina. Aš esu lordas Džarelas, o ji – ledi Nora. Mus lydi Bogdana, audrų ragana. Dabar, kai žinai savo tikrąjį vardą, parodysiu tavo tikrąjį veidą.

Lordas Džarelas mostelėjo į ją ranka tarsi perdrėksdamas nematomą uždangą. O tada virš komodos kabančiame veidrodyje pasirodė pabaisa – blyški oda pamėlo, tapo per odą persišviečiančių venų spalvos. Pravėrusi lūpas Rena išvydo aštrius ryklio dantis. Tik su siaubu žvelgiančios akys liko tokios pat didelės, žalsvos samanų spalvos.

Mano vardas ne Surena, – norėjo prieštarauti ji. – *Tai apgaulė. Juk tai ne aš.* Bet iškart dingtelėjo, kad Surena ir jos vardas skamba panašiai. Rena. Trumpinys.

Pagrobtasis vaikas.

– Kelkis, – įsakė didžiulis grėsmingos išvaizdos padaras ilgais kaip peiliai nagais.

Bogdana.

– Tau čia ne vieta.

Rena klausėsi namų garsų, šildytuvo ūžesio, tolimo šuns nagų krebždesio į grindis jam neramiai miegant. Ji stengėsi įsiminti kiekvieną garsą. Ašarotomis akimis godžiai rijo visą kambario vaizdą – nuo knygų pavadinimų lentynose iki stiklinių lėlių akių.

Vogčia paskutinį kartą paglostė sintetinį lapės kailį ir pakišo ją dar giliau po antklode. Ten jai saugu. Drebėdama mergaitė nuslydo nuo lovos.

– Prašau, – vėl maldavo ji.

Lordas Džarelas klastingai šyptelėjo.

– Mirtingieji tavęs nebenorės.

Rena papurtė galvą – netiesa. Mama ir tėtis ją mylėjo. Mama nupjaustydavo jai sumuštinių pluteles ir bučiuodavo nosies galiuką, kad prajuokintų. Su tėčiu susiglaudę jiedu žiūrėdavo filmus, o jai užmigus ant sofos jis nunešdavo į lovą. Rena žinojo, kad tėvai ją myli. Ir vis dėlto įtikinamas lordo Džarelo tonas jai kėlė siaubą.

– Jei jie norės, kad pasiliktum, – pagaliau švelniau prabilo ledi Nora, – galėsi likti.

Rena žengė į prieškambarį ir besidaužančia širdimi puolė į tėvų miegamąjį, tarsi sapnuodama košmarą. Juos pažadino jos kojų šlepsėjimas ir trūkčiojantis šnopavimas. Tėvas atsisėdo ir išsigandęs apglėbė motiną, o ši, pažvelgusi į Reną, suspigo.

– Nebijok, – tikino Rena, prišokusi prie lovos ir mažais kumšteliais spausdama antklodę. – Tai aš, Rena. Jie man kažką padarė.

– Pasitrauk, pabaisa! – sušuko tėvas.

Nuo jo grėsmingo balso Rena kaipmat atšoko ir nugara atsitrenkė į komodą. Dar nebuvo girdėjusi jo taip šaukiant, jis niekada ant jos nešaukė.

Renos skruostais riedėjo ašaros.

– Tai *aš*, – dar tikino kūkčiodama. – Tavo dukra. Tu mane myli.

Kambarys atrodė lygiai taip pat kaip visada. Blyškios smėlio spalvos sienos. Plati lova su balta antklode, ant kurios tarsi ruda dėmė gulėjo šuo. Šalia pintinės gulėjo rankšluostis, tarsi kažkas

būtų jį pametęs ir pamiršęs. Židinio suodžių kvapas ir aštrus makiažo valomojo pienelio tvaikas. Bet šiame iškreiptų veidrodžių košmare visi šie dalykai atrodė siaubingi.

Už nugaros išgąstingai lojo šuo.

– Ko laukiate? Pasiimkite tą padarą, – užriaumojo tėvas, žvelgdamas į ledi Norą ir lordą Džarelą, tarsi matytų ne juos, o kažkokį žmogišką autoritetą.

Matyt, pažadinta riksmo, į prieškambarį, trindama akis, atėjo Renos sesuo. Rebeka tikrai padės, Rebeka, kuri mokykloje visada apgindavo Reną nuo patyčių ir net nusivedė į mugę, nors daugiau niekieno mažosios sesutės neįleido. Bet dabar pamačiusi Reną Rebeka klykdama iš siaubo šoko ant lovos ir rankomis apsivijo motiną.

– Rebeka, – sušnabždėjo Rena, bet sesuo tik stipriau įsikniaubė veidu į motinos naktinius marškinius.

– Mamyte, – maldavo Rena springdama ašaromis, bet motina į ją nežiūrėjo. Renos pečiai krūpčiojo nuo raudos.

– *Tai* mūsų dukra, – pareiškė tėvas, apkabinęs Rebeką, tarsi Rena būtų bandžiusi jį apgauti.

Rebeka taip pat buvo įvaikinta. Tokia pat netikra duktė kaip ir Rena.

Rena nuropojo prie lovos ir smarkiai kūkčiodama vos išlemeno:

– *Prašau, leiskite man pasilikti. Aš būsiu gera. Atsiprašau, atsiprašau, atsiprašau už viską, ką padariau, bet neatiduokite manęs jiems. Mamyte. Mamyte. Mamyte, aš tave myliu, prašau, mamyte.*

Tėvas bandė ją nustumti koja spausdamas kaklą. Bet Rena, vis garsiau raudodama, veržėsi artyn.

Mergaitė mažais piršteliais palietė jam blauzdą, o jis spyrė jai į petį ir parbloškė ant grindų. Bet ji vėl šliaužė artyn, verkdama ir maldaudama, vaitodama iš sielvarto.

– Užteks, – tarė Bogdana.

Ji truktelėjo Reną prie savęs ir ilgu nagu mėgino paglostyti jai skruostą.

– Einam, vaikeli. Tave panešiu.

– Ne, – priešinosi Rena, pirštais sugniaužusi paklodę. – Ne. Ne. Ne.

– Žmonėms nedera tavęs skriausti, nes tu mūsų, – pareiškė lordas Džarelas.

– Tik mes galime skriausti, – pritarė ledi Nora. – Ir bausti. Bet daugiau niekas tenedrįsta.

– Ar už tokią skriaudą jie turi mirti? – paklausė lordas Džarelas ir kambarys nuščiuvo, girdėjosi tik Renos kūkčiojimas.

– Surena, ar turime juos nužudyti? – pakartojo garsiau. – Gal įleisti šunį ir paversti jį žvėrimi, kad perkąstų jiems gerkles?

Tada apstulbusi ir pasipiktinusi Rena liovėsi raudoti.

– Ne! – sušuko ji, nepajėgdama valdytis.

– Tada klausyk ir nežliumbk, – liepė jai lordas Džarelas. – Eisi su mumis gražiuoju arba nužudysiu visus ant tos lovos. Pirmiausia mergaitę, paskui kitus.

Rebeka aiktelėjo iš siaubo. Mirtingieji Renos tėvai žvelgė į ją vėl persigandę.

– Einu, – galiausiai tarė Rena, vis dar verkdama. – Kadangi niekas manęs nemyli, išeinu.

Audrų ragana ją pagriebė ir jie išsinešdino.

Po poros metų Rena buvo pastebėta blyksinčioje patrulio automobilio žibintų šviesoje, einanti greitkelio pakraščiu. Nuplyšusiais batų padais, tarsi būtų be proto šokusi, nuo jūros druskos sulipusiais drabužiais ir randais išmarginta riešų bei skruostų oda.

Pareigūnas bandė ją apklausti, kas atsitiko, bet ji nenorėjo arba negalėjo kalbėti. Tik urzgė ant visų, kas per arti prieidavo, slėpėsi po lova kambaryje, į kurį ją atvežė, ir moteriai, kurią jie atsivedė, nesakė nei vardo, nei pavardės, nei namų adreso.

Jų šypsenos skaudino. Viskas skaudino.

Jiems nusigręžus, ji dingo.